

Ημερολόγιο ασημάντων 494, μέρος Α: Ο κλόουν μας κοιτούσε με απορία/ποιητές με το τσουβάλι για την Ακαδημία

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Δυστυχώς όλα είναι πολιτική αγάπη μου θα της πω. Ακόμη και μία φουρκέτα που παίρνεις από αυτό το περίπτερο και όχι από το άλλο είναι μία υπέρτατη πολιτική πράξη.

5.7.22 Καταιγίς οξυτάτης μορφής εσκέπασε τη χώρα. Α. Εμπειρικός. Εντάξει Ανδρέα, ας αφήσουμε τις υπερβολές, ένα μπουρίνι ήταν, τίποτα το ιδιαίτερο, μία στημένη θεική θερινή καταιγίδα για να δείξει κι ο πατσαδύναμος ότι μπορεί κι αυτός να επιβάλει τους όρους του στους αμαρτωλούς υπαίθριους εστιάτορες Χαλκιδικής και Μυκόνου, που φοροδιαφεύγουν.

-Κάθε πρωί αναρωτιέμαι τι το δικό μου θα πεθάνει σήμερα. Νικήτας Ράντος (αλλέως πως Νικόλας Κάλας). Αχ κύριε Νίκη πέστε μας τι και τι δεν αποθνήσκει σήμερα; Κι εσείς έχετε πολλά «δικά σας» γι αυτό υπερασπιστείτε τα, όπως και πολύ καλά κάνετε εν ζωή.
«Το τρομερό δεν είναι ο θάνατος ενός ανθρώπου, σ' αυτό λίγο πολύ συνηθίζεις. Εκείνο που είναι τρομερό είναι ο θάνατος όλων όσων έλπιζες, όλων όσων πίστευες, όλων αυτών που νόμιζες πως αγαπάς». Αντρέ Μπρινκ: «Κοιτάζοντας το σκοτάδι» (Λευκός νοτιοαφρικανός μυθιστοριογράφος, μέγας πολέμιος του απαρτχάιντ τω καιρώ εκείνω).

• Χτες βράδυ βρεθήκαμε στο καφέ Παλμιέ της Βικτώριας με τον ξάδελφο Μιχάλη και τη γυναίκα του τη Λιάνα και οι δυο τους φρεσκοκουρεμενοι, ωραίοι όσο ποτέ και με χαμόγελο μικρού παιδιού. Δεν προτίθεμαι να γράψω με ποιους πίνω καφέδες σπανίως, σπανιότατα στην πλατεία, απ' όπου έχουν περάσει στικουργοί συμβολαιογράφοι, καλλιτέχνες αοιδοί, ακτιβιστές ξεφτέρια του λενινισμού, ζαχαροπλάστες υπαρξιστές και ο ξεπεσμένος στρατηγός (της μπάλας), αλλά μία συνάντηση με αγαπημένα πρόσωπα, που έρχονται κιόλας από μακριά, είναι πάντα ευλογία Θεού, αμήν. Την ώρα που πρόσφερα τίγρη με χαμαιλέοντα ο Μιχάλης δέχτηκε τηλεφώνημα από το φίλο του Πόλυ, ο οποίος τον πληροφορούσε πως αύριο θα συναντήσει τον Κύριλλο στα Εξάρχεια κι είμαι κι εγώ καλεσμένος (από τον Πόλυ) για υψιπετείς αναλύσεις. Αλλά προέχει ο εμβολιασμός μου δια τον οποίο διέκοψα τις... διακοπές μου.

Ημέρα εμβολιασμού, τέταρτη φάση αναμνηστική, χαιρεί η φύσις όλη, δύο η ώρα μεσημέρι και στοιχίζονται στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας (της πράσινης Οργής), ορδή από γηγενείς και αδελφοί αλβανοί για το θαυματουργό artificielle τσίμπημα της Pfizer. Ιστορίες χωρίς αγρίου, αλλά με απολύτως εξημερωμένους και πολυεμβολιασμένους, υπηκόους. Μπροστά στην ιατρική αυθεντία υπάκουους.

• Σήμερα το βράδυ λοιπόν συνάντησα Πόλυ και Κύριλλο στο ημιυπαίθριο φαγάδικο Ροζαλία Εξαρχείων. Ο μιλίχιος Κύριλλος Σαρής, ογκολόγος και εκ των καλύτερων θεωρητικών τέχνης, εικαστικός καλλιτέχνης ο ίδιος (είχε μιλήσει από τους πρώτους για τον αμερι-

• «Η πιο δυνατή τέχνη στη ζωή είναι να κάνεις τον πόνο φάρμακο». Φρίντα Κάλο μεξικάνη ζωγράφος, είδωλο των απανταχού φεμινιστριών γεννήθηκε στις 6 Ιουλίου 1907 έζησε έντονα και μαρτυρικά και πέθανε στις 13 Ιουλίου το 1954. Περίμενες τρεις ώρες για να μπεις στο σπίτι-μουσείο στην πόλη του Μεξικού, όπου, ξαπλωμένη σε ένα κρεβάτι, ζωγράφιζε τον polytravmatia εαυτού της κοιτάζοντας αντανάκλασεις σε έναν καθρέφτη, τυλιγμένη σε κορσέδες-πανοπλία, μετά από φρικτό ατύχημα και 30 εγχειρήσεις, αυτή που γεννήθηκε μαζί με την Επανάσταση

κανό κριτικό τέχνης Κάλας και με είχε βοηθήσει τα μάλα να εμβαθύνω στα καλλιτεχνικά και στην ευρωπαϊκή του κουλτούρα), διαφωνούσε τώρα χωρίς να πολυκαταλαβαίνω με την ψυχο-φιλοπουτινική προσέγγιση του Πόλυ, πουτινικότερος ο ίδιος! Και οι δυο αποδοκίμαζαν τη συμπεριφορά του NATO και της Φινλανδίας αλλά και τις παθογένειες της αριστεράς.

-Μόνο οι αναρχικοί φαίνεται πως κάνουν κάτι, λέω τη στιγμή που ένα μπουκέτο ειδικών φρουρών παρελαύνει, φάλαγγα κατ' άνδρα, έξω από το εστιατόριο, σπεύδοντας να συνεισφέρει τους αναρχικούς που συγκεντρώθηκαν στον τόπο εκτέλεσης του Γρηγορόπουλου για να διαμαρτυρηθούν για την απελευθέρωση του δράστη αστυνομικού.

-Ποιοι αναρχικοί; λέει ο Κύριλλος. Εδώ εκδότης αναρχικός μου έλεγε να κάνουμε το εμβόλιο για να επέλθει η κανονικότητα και μετά ...βλέπουμε. Τι βλέπουμε; Ένας αναρχικός υποτίθεται ότι πολεμάει την κανονικότητα.

-Δηλαδή είναι τόσο κακό το εμβόλιο; τον ρωτάω.

-Ξέρεις εσύ κανένα γιατρό, μου λέει ο ψυχίατρος Πόλυ, που να είναι υπέρ του εμβολίου;

- Η τηλεόραση αναφανδόν υπέρ, λέω.

-Οι καθεστωτικοί, οι ασυνείδητοι και οι άμπαλοι.

-Τα mRNA είναι τεχνητό εμβόλιο, εξηγεί ο Κύριλλος, και φαίνεται ότι έχει δικιο ο Κλεάνθης (Γρίβας) όταν λέει πως προκαλεί κυτταρικά καρκινώματα.

-Υπάρχει έρευνα που να λέει πως δημιουργεί καρκινώματα; ρωτάει ο Πόλυ
- Έλα βρε Πόλυ, λέει ο Κύριλλος εδώ μας κάνουνε μαζικό εμβολιασμό στα κουτουρού χωρίς καμία απολύτως έρευνα. Νανοτεχνολογία στο κεφάλι του Κασίδη. Το εμβόλιο που κάνει ο πρωτόγονος με το ρεβίθι στο χέρι είναι φυσιολογικό, το εμβόλιο κατά της πολιομυελίτιδος έσωσε κόσμο, σας μιλάω εγώ που έχασα στενούς συγγενείς στο παρελθόν επειδή δεν προλάβαν τον εμβολιασμό, αλλά αυτή η υστερία πια με τον κορονοϊό! Έρχεται ο άλλος με καρκίνο στο Νοσοκομείο και πρέπει να τον ανοίξουμε επειγόντως και ο διευθυντής λέει όχι, όχι έχει κορονοϊό! Και βάζει την υπογραφή τους φαρδιά πλατιά ο Μεγάλος και μπαμ μια σφραγιδάρα. Ο καρκίνος έγινε κορονοϊός. Ημαρτον!

6.7.22 Προτιμώ να ανακαλύπτω μόνος μου τα πράγματα, εμπιστεύομαι την επιστήμη, το ιατρικό σύστημα, άρα είμαι συστημικός, άρα δεν είμαι αναρχικός διότι οι αναρχικοί έχουν πολλές αρχές. Μ' αρέσει να μαθαίνω μόνος μου λοιπόν, δεν μ' αρέσει να μου κάνουν μάθημα αν και σπεύδω να προλάβω διαλέξεις όπου ευελπιστώ ότι κάποιος κάτι έχει να πει. Τις περισσότερες φορές στα τυφλά, σαν τυφλοπόντικας, αρκεί ένας ψίθυρος, μια φήμη ότι αυτή η γυναίκα μπορεί πράγματι να έχει δύο αιδοία (και μία ...αδία για τα πολιτικά)

-Δυστυχώς όλα είναι πολιτική αγάπη μου θα της πω. Ακόμη και μία φουρκέτα που παίρνεις από αυτό το περίπτερο και όχι από το άλλο είναι μία υπέρτατη πολιτική πράξη.